

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13Csp/55/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118203256
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8118203256.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobkyne: Y. Y., W.. XX.XX.XXXX, F. T. Q. XX, XXX XX T., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: TELERVIS PLUS a.s., Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, zastúpenému spoločnosťou STRELÁK & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 287,48 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a .

Náhradu trov konania stranám n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu 23.3.2018 sa žalobkyňa domáhala, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 287,48 Eur a náhradu trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13C/72/2015 bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľky úspešná v rozsahu 287,48 Eur. Uviedla, že v tomto konaní si voči nej pôvodný žalobca uplatnil nárok na napltenie sumy 690,48 Eur s príslušenstvom, súd žalobe vyhovel v časti 403,- Eur a vo zvyšku, t.j. 287,48 Eur žalobu zamietol rozsudkom z 29.1.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 22.6.2016. Žalobkyňa ďalej všeobecne (bez komentára) citovala časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorého odôvodnení súd uviedol, že:

„Okrem neunesenia bremena tvrdenia o všetkých skutočnostiach odôvodňujúcich právo na vyúčtované a uplatnené úroky a iné poplatky súd pripomína, že tieto sú zároveň obligatónnymi obsahovými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a vzhľadom na vyššie uvedené, i v nadväznosti na stým súvisiace dôkazné bremeno, je preto tiež zrejmé, že predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru (ako percento uplatňované na ročnom základe) a podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie (§ 9 ods. 2 písm. i) ZoSU) - ako, z akej sumy, odkedy a dokedy, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSU) - každej z týchto položiek, presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSU), a poskytnutý spotrebiteľský úver sa preto považuje aj podľa § 11 ods. 1 ZoSU za bezúročný a bez poplatkov.

V súvislosti s bremenom tvrdenia zo skutočností uvedených žalobcom tiež nevyplýva, že by v zmysle § 7 ods. 1 ZoSU pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a preto ak veriteľ takto nepostupoval, hrubo porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a tento sa tiež z tohto dôvodu podľa § 11 ods. 2 ZoSU považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Vzhľadom na tieto dôvody, teda jednak pre neunesenie bremena tvrdenia ohľadom skutočností odôvodňujúcich nárok na úroky a iné poplatky - ako percento na ročnom základe pri postupnom vracaní

poskytnutých peňažných prostriedkov (keďže úroky, resp. odplata, sa podľa zákona majú platiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov, a ich stanovenie pevnou percentuálnou čiastkou za 13 mesiacov s možnosťou ich pomernej úpravy podľa bodu 6. Obchodných podmienok len pri predčasnom úplnom splatení istiny je tak v rozpore so zákonom, a preto neplatné), ako aj s poukazom na absenciu obligatórných obsahových náležitostí zmluvy, a hrubé porušenie vyššie uvedenej povinnosti veriteľa, s ktorými zákon spája bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru, má žalobca, z titulu pohľadávky z úverovej zmluvy nárok iba na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Keďže žalovaný celkovo vyčerpал z úveru sumu (istinu) 650,- Eur a uhradil 247,- Eur, súd ho zaviazal na vrátenie zostávajúcej časti poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 403,- Eur spolu s úrokom z omeškania. Nakoľko žalobca žalovaného vyzval na vrátenie peňažných prostriedkov, a žalovaný je v omeškani s ich vrátením, súd mu v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. uložil povinnosť na ich zaplatenie spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne z dlžnej sumy uplatnenými v súlade so zákonom odo dňa nasledujúceho po lehote na úhradu uvedenej vo výzve žalobcu k splateniu úveru, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Súd žalobcovi nepriznal ani zmluvnú pokutu uplatnenú vo výške 107,25 Eur, a to jednak využitím moderačného oprávnenia vzhľadom na jej neprimeranú výšku vo vzťahu k ňou zabezpečovanej bežnej pohľadávke na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov žalobcu ako podnikateľa zaoberajúceho sa poskytovaním peňažných prostriedkov a saturovanej už bežným úrokom z omeškania, ako aj s poukazom na absenciu jej zmluvného dojednaní, keď táto bola, tak ako bolo vysvetlené vyššie, uvedená neprípustne iba vo všeobecných obchodných podmienkach, a nie v zmluve samotnej, a napokon aj pre jej neplatnosť pre rozpor so zákonom, keď vo výške 3,3% z celej istiny (teda nie len z dlžnej sumy), a to za každý aj začatý mesiac omeškania (a teda aj za 1 deň) akejkoľvek splátky, ako doplnková sankcia popri úroku z omeškania (počítanom pomerne na dennej báze, a len z dlžnej sumy) v rozpore s § 53b ods. 1 OZ mnohonásobne prevyšuje dvojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády 8,5% ročne (cca 0,0023% denne, a 0,007% mesačne) a patriacich vždy iba zo zostávajúcej dlžnej sumy (a nie celej istiny).“

Žalobkyňa následne v žalobe citovala ust. § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a ďalej uviedla už len to, že ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, a že svoje práva musela brániť v pôvodnom konaní. Dodala, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy, zároveň má mať aj funkciu relutárnu, a uzavrela, že keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 287,48 Eur, čo predstavuje sumu, a ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor obohatiť. Žiadne ďalšie skutkové tvrdenia na odôvodnenie uplatneného nároku (najmä jeho výšky) žalobca (zastúpený advokátom - viď aj § 291 ods. 3 CSP) v žalobe neuviedol.

3. Súd žalobkyňu písomne vyzval, aby v zmysle ust. § 150 ods. 2 CSP v lehote 10 dní doplnila rozhodujúce skutočnosti o tom ako a kde úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, keďže v konaní 13C/72/2015 (na ktoré poukázala) sa nijako nevyjadřila, ktoré by zároveň odôvodňovali výšku uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia, resp. aby v zmysle ust. § 138 CSP zobrala žalobu, ktorá sa javí ako zjavne nedôvodná, späť. Žalobkyňa však na to v stanovenej lehote, a ani neskôr, nijako nereagovala.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení so žalobou nesúhlasil a navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

5. Keďže v danom prípade hodnota sporu bez príslušenstva (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) neprevyšuje sumu 1000,- Eur (tzv. „drobný spor“), skutkové tvrdenia strán neboli sporné a išlo len o otázku ich právneho posúdenia, súd vec v súlade s ust. § 297 CSP prejednal bez nariadenia pojednávania, a prihliadol pritom na obsah spisu a vykonané dôkazy, avšak len v rozsahu včasných a konkrétnych skutkových tvrdení strán sporu.

6. Podľa Čl. 3 ods. 2 CSP výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

7. Podľa Čl. 5 CSP zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie

práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným preťahom v konaní.

8. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

9. Podľa § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

10. Podľa § 215 ods. 1 a 2 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

11. „Všeobecné, vágne a paušálne tvrdenia žalobcu neumožňujú súdu ich vecné preskúmanie a nie sú spôsobilé byť predmetom dokazovania. Takéto nesubstancované prejavy žalobcu súd v konaní legitímne opomenie a nevykonáva vo vzťahu k ich pravdivosti žiadne dokazovanie.“ (in: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 670. + ďalej podrobnejšie vid' aj bod 31.-33. tohto odôvodnenia).

12. Súd sa vo veci oboznámil so žalobou, vykonal dokazovanie označenými dôkazmi (§ 132 ods. 1 CSP), ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený (§204 CSP) - prečítaním rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13C/72/2015-29 zo dňa 29.1.2016, a na základe zhodných (resp. nespochybných) tvrdených rozhodujúcich skutočností (§ 132 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP) a vykonaných dôkazov zistil tento podstatný skutkový stav:

13. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13C/72/2015 si podľa predloženého rozsudku tohto súdu (vydanom tým istým sudcom, ktorý teraz posudzoval aj túto vec o primerané finančné zadostučinenie) terajší žalovaný (vtedy ako žalobca) uplatnil voči žalobkyňi (vtedy ako žalovanej) nárok na zaplatenie sumy 690,48 Eur s príslušenstvom poukazom na zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzavretú medzi nimi s tým, že dlžná čiastka 690,48 Eur mala predstavovať rozdiel medzi poskytnutým úverom spolu s odplatom v celkovej sume 897,- Eur a čiastkou vo výške 206,52 Eur, ktorá bola uhradená. Zmluvná pokuta mala vyplývať z bodu 3 Obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy.

14. Súd v uvedenej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania rozsudkom č.k. 13C/72/2015-29 zo dňa 29.1.2016 tak, že žalobe v časti o zaplatenie sumy 403,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 24.8.2013 do zaplatenia vyhovel, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov na náhradu trov konania nemá právo. Z odôvodnenia predmetného rozsudku, ako i absencie reakcie žalobkyne na vyššie uvedenú výzvu súdu (vid' bod 3. tohto odôvodnenia) a neuvedenia (napriek výzve súdu) akýchkoľvek konkrétnych rozhodujúcich skutkových tvrdení o tom ako a kde úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde pritom vyplýva, že v uvedenom (pôvodnom) konaní sa terajšia žalobkyňa (vtedy žalovaná) k žalobe nijako nevyjadrila (hoci jej to súd pri príprave pojednávania uznesením uložil), a žiadne porušenie práva alebo povinnosti na súde v uvedenom (pôvodnom) konaní nijako neuplatnila. Žiadne ďalšie podstatné okolnosti súvisiace s údajným úspešným uplatnením práv žalobkyne voči žalovanému v uvedenom (pôvodnom) súdnom konaní stranami uvedené neboli a ani z predložených dôkazov nevyplývali (súd nezistil).

15. V súvislosti s eventuálnymi úvahami o ďalšom zisťovaní skutkového stavu nad rámec stranami dodaných skutkových tvrdení na vyšetrovacom princípe (v rozpore so zásadou prejednávajúcej), pre občasné zlé skúsenosti s právnym povedomím niektorých účastníkov súdnych konaní, súd už len pre úplnosť pripomína, že v konaní je viazaný žalobným návrhom a obranou, vrátane včas (v nich) uvedených tvrdení rozhodujúcich skutočností, ktoré ich vymedzujú, a dôkazov označených na ich preukázanie, a preto iný skutkový stav resp. iné konkrétne okolnosti a skutočnosti (vrátane ich kvantifikácie), než tie ktoré strany konania vymedzili včas (§ 153 a 154 CSP) uplatnenými prostriedkami procesného útoku a obrany, teda také ktoré žiadna zo strán určite a nezrozumiteľne netvrdila, a vo vzťahu ku ktorým žiadne konkrétne dôkazy nenavrhol, predmetom konania a posudzovania (a teda

ani zisťovania a dokazovania) neboli a ani byť nemohli (§ 216 ods. 1 CSP a § 185 ods. 2 CSP). To samozrejme platí aj na prípadné ďalšie neprípustne oneskorené dodatočné dopĺňanie ďalších podstatných skutočností, resp. skutkových tvrdení (§ 153 ods. 1 v spojení s § 149 CSP), ktoré by v zmysle ust. § 140 ods. 2 CSP bolo zmenou žaloby, možnou len so súhlasom súdu a spravidla len vtedy, ak by sa tým doterajšie výsledky konania (§ 143 ods. 2 CSP) podstatne nezmenili (v odvolacom konaní dokonca absolútne neprípustnou, keďže podľa § 371 CSP meniť žalobu - ktorou je v zmysle ust. § 140 ods. 2 CSP i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe - v odvolacom konaní nemožno), a ani iné novoty (doposiaľ neuplatnené prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, okrem niektorých výnimiek), v odvolacom konaní prípustné nie sú (§ 366 CSP).

16. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru, dohľadu a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

17. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. V danom prípade si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému právo na primerané finančné zadosťučinenie za porušenie svojich práv a to, že svoje práva musela brániť v pôvodnom konaní (v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/72/2015).

19. Ako vyplýva z citovaného ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, tento nárok na primerané finančné zadosťučinenie pritom nevzniká spotrebiteľovi (ako dôsledok) za samotné primárne porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (spotrebiteľského práva), ale až (a len vtedy), keď (spotrebiteľ) na súde úspešne uplatní porušenie tohto práva alebo povinnosti (v súdnom konaní, v ktorom súd vyhodnocuje, resp. by mal vyhodnocovať, aj všetky podmienky takéhoto konania, vrátane jeho významu). Primerané finančné zadosťučinenie podľa tohto ustanovenia tak nie je sankciou za primárne porušenie práva alebo povinnosti, ale len peňažnou satisfakciou či odmenou patriacou spotrebiteľovi za to, že porušenie práva alebo povinnosti musel uplatniť resp. úspešne uplatniť (dokonca až) v súdnom konaní. Z hľadiska sankčného ho tak možno vnímať nanajvýš len ako dodatočný postih zodpovednej osoby za súdny spor, resp. za to, že mu nezabránila.

20. V tejto súvislosti je totiž potrebné si uvedomiť, že sankcie resp. dôsledky za (samotné) primárne porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi nastávajú automaticky a vyplývajú priamo absolútne (objektívne) z noriem objektívneho práva (zo zákonov), ktoré ich porušenie sankcionujú (napr. neplatnosťou právnych úkonov, nemožnosťou predčasného zosplatnenia úveru, fikciou o bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľského úveru, a za určitých okolností aj z toho vyplývajúcim právom na vydanie bezdôvodného obohatenia, či neplatnosťou neprijateľných zmluvných podmienok, a pod.).

21. Nárok spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa teda (na rozdiel od obdobne označených inštitútov napr. pri diskriminácii či odškodnení za nejakú nemajetkovú ujmu) nevzniká už vtedy (preto), že bolo primárne porušené právo alebo povinnosť ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi, ale až (a len) vtedy, keď spotrebiteľ toto porušenie voči zodpovednej osobe úspešne uplatnil na súde. Z uvedeného by teda malo byť zrejmé, že toto primerané finančné zadosťučinenie nemá mať povahu sankcie za primárne porušenie spotrebiteľského práva, keďže nie je konštruované za jeho primárne porušenie (nárok naň nevzniká za prvotné porušenie práva alebo povinnosti zodpovednou osobou), ale len, tak ako to výslovne vyplýva aj z jeho označenia, povahu zadosťučinenia (odmeny) za aktivitu spotrebiteľa a jeho úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti v súdnom konaní.

Keďže teda tento nárok vzniká až dodatočne po prvotnom porušení, a to výlučne v závislosti od následnej aktivity spotrebiteľa (či porušenie práva alebo povinnosti uplatní na súde), pri posúdení vzniku (základu)

i výšky tohto nároku sa majú zohľadňovať zjavne najmä (už len) okolnosti po primárnom porušení, pre ktoré spotrebiteľ (úspešne) uplatnil porušenie práva alebo povinnosti na súde. Spotrebiteľ tak teda v tomto nemá právo na vymáhanie a inkasovanie akejsi sankcie za primárne porušenie práva, ale len na primerané finančné zadosťučinenie za následné úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti v súdnom konaní.

22. „Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia, jazykovo-gramatického výkladu predmetnej právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol slovnému textu daný iný význam, má sa výrazom použitým v právnej norme prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka, je potrebné konštatovať, že úspešným uplatnením práva spotrebiteľa je daný základ pre priznanie finančného zadosťučinenia.“ (rozsudok KS v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/49/2020 z 25.3.2021).

23. „Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015).“ (rozsudok NS SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019).

24. Podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka slovo uplatniť predstavuje dokonavé sloveso (s ohraničením ukončeného deja) a znamená urobiť platným, účinne využiť. Podľa synomického slovníka jeho synonymami sú slová presadiť, použiť, aplikovať, realizovať, uskutočniť, konkretizovať. Podľa jazykovo-gramatického výkladu pod uplatnením práva alebo povinnosti na súde spotrebiteľom tak možno rozumieť nepochybné iba nejakú (akúkoľvek) konkrétnu dokonanú (dejovo ohraničenú) činnosť (aktivitu) spotrebiteľa na súde, smerujúcu k presadeniu, použitiu, aplikovaniu, realizovaniu, uskutočneniu či konkretizácii porušenia práva alebo povinnosti.

25. Aj podľa prevažujúcej súdnej praxe uplatnením porušenia práva alebo povinnosti na súde nemožno rozumieť vždy (výlučne) iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale výnimočne je takým aj účinná obrana (aktivita) spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa. Podľa rozsudkov Krajského súdu v Prešove „čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento (predpoklad) je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.“ V zmysle rozhodovacej praxe odvolacieho súdu sa považuje za úspešné uplatnenie práva resp. povinnosti dokonca už vyjadrenie samotného nesúhlasu spotrebiteľa so žalovanou pohľadávkou dodávateľa (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.11.2017 sp. zn. 20Co/192/2016, obdobne rozhodol Krajský súd v Prešove vo svojom uznesení z 10.4.2018 sp. zn. 17Co/17/2018).

26. V prejednávanej veci je však z obsahu žaloby, odôvodnenia žalobkyňou predloženého rozsudku, ako i absencie reakcie na vyššie uvedenú výzvu súdu (viď bod 3. tohto odôvodnenia) a neuvedenie (napriek výzve súdu) akýchkoľvek konkrétnych rozhodujúcich skutkových tvrdení o tom ako a kde úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde zrejme, že žalobkyňa ako spotrebiteľka v konaní pred súdom vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/72/2015 nevyvinula na súde vôbec žiadnu aktivitu a bola pasívna, k žalobe sa v pôvodnom konaní nejako nevyjadřila, a žiadne porušenie práva alebo povinnosti na súde v tomto konaní nijako neuplatnila. Za týchto okolností je teda zrejme, že v danom prípade nebol naplnený, resp. súd vyššie uvedeným procesným postupom nezistil základný predpoklad nároku žalobkyne na priznanie akéhokoľvek (primeraného) finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.o. o ochrane spotrebiteľa, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde, teda akúkoľvek (úspešnú) činnosť (aktivitu) spotrebiteľa na súde, smerujúcu k presadeniu, použitiu, aplikovaniu, realizovaniu, uskutočneniu či konkretizácii porušenia práva alebo povinnosti, a preto musel žalobu zamietnuť.

27. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, v spojení s ust. podľa § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

28. Žalovaný bol v konaní síce úspešný v celom rozsahu, a navyše žalobkyňa bola súdom na zjavnú nedôvodnosť svojej žaloby aj upozornená, súd však ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré stranám náhradu (doterajších) trov tohto konania nepriznal, však súd napokon zohľadnil to, že žalovaný predložil súdu len pomerne stručné vyjadrenie, pohnútkou pre podanie žaloby zo strany žalobkyne voči nemu bolo zrejme jeho čiastočne neoprávnené uplatňovanie nárokov v pôvodnom konaní (vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/72/2015), v ktorom pritom súd náhradu trov konania stranám rovnako nepriznal, ako i pravdepodobne zložitú osobnú situáciu žalobkyne vyplývajúcu z jej vyššieho veku a (v zmysle údajov zo žaloby) aj jej umiestnenia v OZ Barlička, čo mohlo sťažiť komunikáciu jej advokáta s ňou. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že v danom prípade bude spravodlivé, aby aj v tomto prípade (podobne ako v pôvodnom konaní) každá zo strán znášala svoje doterajšie trovy zo svojho.

29. Súd však považuje za potrebné zdôrazniť, že aj táto úvaha o trovách konania má svoje limity a nemôže sa uplatňovať absolútne a vždy aj do budúcnosti, a podľa názoru súdu má preto miesto len vo vzťahu k doterajším trovám tohto konania, keďže každá zo strán, ktorá realizuje kroky v občianskom súdnom konaní, by mala podľa všetkých okolností, a aj podľa doterajšieho priebehu konania, vyjadrení protistrany i oznámeného právneho posúdenia súdu zväziť aj jeho ďalšie (zbytočné) predlžovanie, a preto by mala znášať aj prípadné ďalšie dôsledky s tým spojené (plynúce z jej prípadného ďalšieho procesného neúspechu v tomto konaní), spočívajúce v náhrade eventuálnych (ďalších) trov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.